

FRESKO-FESTÉSEK.

KÉRELEM

SZEKRÉNYESSY ENDRE URHOZ.

gen rég nem vala már—e részben épen nem kérkedhető idei nyárszakunkban—olly szép napunk, mint *** 30-ka.

Vagy tán csak nekem tetszett olly fölötte szépnek e nap, mint előzője annak, mellyen színházunk' annyi idő óta nélkülözött napja annak egére földerülend, vagy egyszerűbben szólva: Schodel-nénk annak deszkáira lépend.

Elég az hozzá, nagyon derült valék, még távolról sem sejtve, hogy színházunk' jámbor pénztárnoka a megrendelés' daczára sem fog számunkra páholyt tartani, s én így megfosztatom azon örömtől, Schodelnét hosszas távolléte után, viszonyüdvözölhetni színpadun-

kon. Derült valék, s a tadolinikeringőt letrillázva, hogy Isten irgalmazz, — szöktem az ablakhoz, a redőnyöket kinyitandó, mert kün, mint mondtam, igen szép idő volt, ben pedig olly iszonyu sötét, hogy egy öltést se' teheték új köntösömön.

Len zsibongott a nép, perse vásár is volt, s így sok vidéki ló-
tott, futott s rendre járta a boltokat. E pillanatban lépett ki az át-
elleni ház' kapujából Locsodi Mihály uram, egy hosszú, a hét
sovány tehenekre emlékeztető alak, térdig s könyökig neki türközve,
vésteljes kannájával kezében, s szokásaként minden figyelem nélkül
fogott nevével olly öszhangzó napi foglalatosságához: az utcza lo-
csoláshoz.

Közzavar, sikoltás, ijedség követé e nedves procedurát: mint
midőn az ég' csatornáit megeredének, hogy eltöröljék földünkről az
emberi nemet. A jelenet, melly most szemeim előtt kibontakozott,
s melly leirhatlan nevetségessége mellett egyszersmind a szájalom'
érzetét kelté föl keblemben, az alulról jövő zsarnokság' e szerencsét-
len áldozatai iránt, — e jelenet, mondom, megragadá figyelmemet. —
Itt egy fiatal kisasszonyka egész erőmegfeszítéssel ügyekezve két ka-
csóival divatszerű oudinotját kissé fölemelni, hogy új ruháit az ir-
galmatlan sárpiszoktul megmentse, feledve pillanatra lábai elé nézni,
szerencsétlenül egy előtte épen most alakult tóba lép, mellynek szeny-
nyes vize újdunúj gyönyörű atlacztopánja' minden nyílásán berohan-
va, féllábát az egész fehérségben fénylő másikkal furcsa ellentétet ké-
pező bizonytalan szintűvé változtatá. Mit volt mit tenni, a szeren-
csétlen megfordult s visszatért, hihetőleg jókora adag kórelemet vi-
vén magával haza. — De ime egy elegans pár közelg e gyászhely fe-
lé: egy újdunúj kosutkás s vakító fehérségű nadrágos uracs elegans
hölgyet — tán szíve' hölgyét — vezet karján. A gyönyörű francia
virágokkal ékített rizsszalma kalapot még pár hét előtt láttam II ö c-
kernénél, ruhája egyike vala a leggyönyörűbb barégeruháknak,
mellyek valaha Mindszenty' kezeiből kikerültek. Gyors léptekkel
siete a pár, hogy elég jókor túlhaladhasson a veszélyes helyen, mi-
előtt Locsodi uram új kannájával utjokat állhatná. Azonban ros szem-
mértéköknek tulajdonítható, melly a táv' kimérésében, s ahhoz al-
kalmazandott haladási gyorsaságban őket rászedé, hogy épen akkor
értek az elválasztó pontra, midőn Locsodi uram roppant kannája' tar-
talmának szabad vízsugárokban utat engede, egy pillanat alatt nem-
csak kikérülhetlen sártavat teremtve a jövők előtt, hanem mint az
üreg' hivatalos hevéből látszék, magukat is, nem tekintve fehér nad-
rág s barégeruhára, irgalmatlanul összelocsolandó. E vészperczen hi-
hetlen gyorsasággal a férfi egy előtte nyíló boltba ugrik, a nő pedig
már erre ideje nem levén, egy fordulattal ügyekszik az összelocsol-
tatás elől menekülni s ez elszleri fordulat közben olly hatalmasan ta-

azt oldalba gyöngéd karjaival egy épen sarkukba ért uracsot, kinek torjedelmes szakála mellett szégyenkedve üté le szemeit kicsinysége' érzetében Locsodi uramnak falhoz támasztott utcaseprűje, hogy a súlyegyent veszítve, csak nagy lélekéberségének köszönhető, hogy az előtte levő pocsolyában egész hosszával el nem terült, míg a calembourg alatt lehempelyedett kalapja con amore görgött tova a vi-
zes kövezeten, — mint ezt mai mellékleten élethűn rajzolja Barabásunk' szeszélyes ónja.

Nem nézhetém tovább a jelenetet, bevonultam s munkámhoz ültem — de gondolatim folyvást a látott jeleneten merengtek. — Az ég derült tiszta, mi, többnap esőzés után örvendünk, hogy valahára ismét kis sétát tehetünk, melyre a szép idő mintegy meghíni látszik bennünket. Kényesebb bár, vagy egyszerű, de mindenesetre tiszta ruhában lépünk ki küszöbünkön, s mire haza jövünk merő sár, merő piszok az. Pedig nem ért eső, az ég derült tiszta, mosolyogni látszik bajunkra. S vékony cipőink? Át meg átázva. Ha gyorsan nem szabadulunk tőlük, nyakunkon a nátha, hurut, vagy legalább is főfájás.

S ön, kedves barátom, ezt láthatja és — türheti? Nem, ön most, jól tudom, sokkal inkább el van foglalva, semhogy figyelmét a csekélynek látszó, pedig épen nem csekély tárgyra irányozhatta volna, s azért szólalék én föl — irgalomért esengő a némberek' nevében. Ön a milly művelt, finom ember, ép olly kitűnő lovagi s udvarias volt mindig nemem iránt; önnek magának is fiatal és szép neje van, már eziránti figyelemből is bizonyynyal meghallgatandja kérelmemet, annyival inkább, mert semmi, de épen semmi nehézség nincs teljesítésében.

A járda — mint ezt szemtanulag tudom — naponkint tisztán lesöpörtetik, s így nincs rajta por. Vannak, kik mondják, hogy a kereskedők kívánják a járdák' locsolását. Ezt nem hihetem, mert kétségtől minden kereskedőnek érdekében fekszik, minél több vevőt gyűjteni boltjába; az pedig világos, hogy csak inkább szeretünk, s így többet szoktunk tisztában, mint sárban boltba menni. — Locsodi uram egy egész utca' öntözését magára vállalta; a királyutca' öntöztetését is — mint tudom — egy egyén vevé át az ottani háziuraktól; önnek tehát, tisztelt városkapitány uram, nincs egyéb ten-nivalója, mint biztosai által az öntözőkkel azon parancsát közölni, hogy: csak az utca' közepét locsolják, a vigyázattal legyenek, hogy a járdák szárazon maradjanak.

Ne féljen ön! teljesítve lesz parancsa, mert hisz ez kevesebb munkájukba kerülend az öntözőknek. Különbben is naponkint, midőn ön az utcákat végig járja, meggyőződhetik saját szemeivel, vajjon önnek biztosai tudnak-e fölügyelni is arra, hogy megtörténjék az, mit ön parancsol.

Ezek voltak azon eszmék, miket ama jelenet bennem ébresztett. Tüstént ívet is nyitottam és aláírásokat gyűjték. Hosszadalman lenne önnek a neveket elolvasni, untató e lapok' olvasóinak is, azért csak az aláírók' számát említtem meg. 581 kisasszony, ki nem győz szüleitől kapott hópénzéből magának mindannyiszor, valahányszor a sáros járdán cipőit s ruháit elrontja, ezek' helyébe újat venni. 962 nő, kiknek nem legbökezűbb férjeik már egész délelőtt savanyu képet csinálnak s utána nyolcz napig zsémbelnek, ha tudják, hogy nejök vagy ismerőjét megý látogatni, vagy gyermekeit nem akarván mindig a dajkára bízni, velök egy is kis sétát akar tenni, melly séta, ha az egyszerű, bemocskolt ruha mosható is, legalább is egy pár új cipőbe kerül. S végre 3574 férj, ki neje' kívánságát annak szeméből szokván olvasni, erszényét ugyan szívesen nyitja meg számára, de csak mégis jobb' szeretné, ha e mal-a-propos elromlott holmik' helyébe újak' szerzésének költségrovata megszűnnék. Hozzá járulván az is, hogy szerető szívöknek fölötte fáj nejek' lábázás okozta gyöngékedésének tanuja lenni.

A nemem iránt mindig lovagi, udvarias, elmés városkapitánya, lehetlen, hogy e számos kérésnek ellenálljon; azért is azon biztos kilátással, hogy jövő héten már száraz járda kínálkozik sétavágyó lábaiknak, maradok egész tisztelettel! önnek

kész szolgálója
LIGETI IRMA.

PESTI SALON' HETI SZENLÉJE.

— A posoni érdekes üléseket néhány nap óta kevesb érdekességü tárgyak válták föl. A színházi élvek ellenben szaporodnak, arénáinknak alig tudjuk szerét számát — mond posoni levelezők — s Pokorny ur meglehetősen operát állfta össze, melly működéseit Weber' bűvösvarázsával teleház előtt kezdé. A salonélet jobbadán falura vonult, hol a Poson körötti kastélyokban olykor igen díszes vendégkoszoru gyűl össze. Így mult vasárnap többen látogatók meg dá